

господарської діяльності до нових вимог ринку без втрати значної частини фінансових ресурсів. Таким чином бюджетування дозволить поліпшити фінансові результати на основі управління прибутком і витратами; раціонально розподіляти і використовувати ресурси; оптимізувати витрати по підприємству і впровадити оперативний контроль за постійними і змінними витратами; поліпшити платоспроможність підприємства на основі ефективного управління грошовими потоками; підвищити якість та оперативність прийняття управлінських рішень тощо.

Література:

1. Білик М. Бюджетування у системі фінансового планування // Фінанси України. – 2003. – № 3. – С.97-109.
2. Білобловський С. Складові елементи бюджетування // Економіка. Фінанси. Право. – 2002. – № 8. – С. 20-25.
3. Беляев Ю. Как оценить экономическую эффективность внедрения системы бюджетирования //Справочник экономиста. – 2007. – № 4. – С. 64-66.
4. Бень Т. Бюджетування як інструмент удосконалення системи фінансового менеджменту підприємств //Фінанси України. – 2000. – № 7. – С. 48-55.

ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ УПРАВЛІННЯ БАНКОМ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ ФІНАНСОВИХ РИНКІВ

Колесник О.О.

старший викладач кафедри економіки та моделювання ринкових відносин

Селезньова А.М.

студентка 3 курсу напрямку підготовки «Фінанси і кредит»

*Одеський національний університет імені І.І. Мечникова
м. Одеса, Україна*

Протягом останніх двох років в Україні загострилися дискусії та активізувались ініціативи пов'язані із корпоративним управлінням. Міжнародні установи та організації, що надають матеріальну та технічну допомогу банківському сектору, активно ставлять питання про необхідність підвищення рівня корпоративного управління в банках України. На сучасному етапі глобальної трансформації фінансових ринків та зміною локації світових фінансових центрів актуальним стає не тільки ефективність управління фінансовими установами в окремих регіонах, а й відповідність технологій управління сучасним міжнародним вимогам.

Основними цілями даного дослідження є визначити та зрозуміти: ступінь застосування українськими банками найкращої практики корпоративного управління в щоденній діяльності, наявність в українських банків методів оцінки практики корпоративного управління своїх корпоративних клієнтів при наданні фінансових послуг.

Банки є критичним компонентом будь-якої економіки. Вони надають фінансування комерційним підприємствам, базові фінансові послуги широкому сегменту населення та доступ до платіжних систем. Більше того, діяльність деяких банків передбачає доступ до кредитування та ліквідності в складних

ринкових умовах. Значення банків в національній економіці підкреслено тим фактом, що банківський сектор майже в усьому світі є регульованим і що банки мають доступ до системи державних гарантій. У банківському бізнесі приховано досить велику кількість внутрішніх ризиків, що можуть поставити під загрозу всю фінансову систему економіки:

- а) значні зобов'язання порівняно із власним капіталом, що робить банки вразливими до збитків;
- б) ймовірна невідповідність між строками виплати активів та зобов'язань;
- в) залежність від довіри вкладників та фінансових ринків для отримання необхідних коштів;
- г) загальна непрозорість банківської діяльності.

Саме тому наявність у банках сильного корпоративного управління є критично важливою. Корпоративне управління спрямоване на захист інтересів вкладників та зведення до мінімуму асиметричності інформованості між органами управління банку, його власниками та клієнтами. Цих цілей, як правило, можливо досягти за допомогою схем страхування вкладів, вимог щодо адекватності капіталу, вимог до розкриття інформації (щодо продуктів, послуг та фінансової звітності), систем внутрішнього контролю та наглядом в розумному обсязі.

Проте безпека та надійність банківської системи не може спиратись лише на регулюючі установи. Крім своїх макроекономічних функцій, регулювання та доступу до системи державних гарантій, банки відрізняються від інших корпорацій з точки зору відносин із зацікавленими сторонами (крім акціонерів), а саме: з вкладниками та іншими кредиторами. Саме тому Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) використовує ширше визначення корпоративного управління для банків, розглядаючи його як «ряд відносин між органами управління компанії, її акціонерами та іншими зацікавленими сторонами. Корпоративне управління також задає схему визначення цілей компанії та визначає способи їх досягнення та моніторингу діяльності». В керівних принципах Базельського Комітету з банківського нагляду (БКБН) ставиться особливий наголос на правильних внутрішніх механізмах контролю як на способах сприяння якісному корпоративному управлінню в банках.

Отже, корпоративне управління в банківському секторі включає способи, якими державні установи, Спостережні ради банків та вище керівництво банків регулюють бізнес та діяльність індивідуальних корпорацій і впливають на те, як банки: формують корпоративні цілі для забезпечення стійких економічних прибутків своїм власникам; проводять щоденні операції; захищають інтереси вкладників; враховують інтереси інших визначених зацікавлених сторін; спрямовують корпоративну діяльність, щоб виправдати очікування щодо надійності та відповідності чинному законодавству, що регулює банківську діяльність.

Банки в цілому обізнані із принципами корпоративного управління, але не володіють достатньою мотивацією або ресурсами для покращення тих питань корпоративного управління, що не охоплюються вимогами законодавства. Більшість банків розцінюють статус корпоративного управління в українському банківському секторі як слаборозвинутий і вважають за потрібне внесення відповідних змін до законодавства. Національний банк України і ініціатори стратегічних змін в банківській справі, що мають значний вплив на основні зацікавлені сторони, є ключовою рушійною силою в прийнятті міжнародно визнаних принципів корпоративного управління в банківському секторі. Банкам надзвичайно важко правильно визначити функціональні ролі своїх органів управління, особливо Спостережної ради

(вони або несуть обмежену/формальну відповідальність, або беруть занадто активну участь у повсякденній діяльності). Широко розповсюджена практика, коли значні акціонери безпосередньо призначають членів Спостережних рад і Правління. Ці призначені особи мають схильність виконувати свої наглядові та піклувальні обов'язки, керуючись виключно інтересами цих акціонерів, а не банку, всіх його акціонерів та інших зацікавлених сторін. Загалом банки не бачать потреби і не відчувають тиску з боку ключових зацікавлених сторін у подальшому поліпшенні своїх практик прозорості та розкриття інформації щодо своєї діяльності. Функції внутрішнього контролю та внутрішнього аудиту знаходяться в ранній стадії розвитку в українському банківському секторі, і мають досить велику кількість недоліків порівняно з досвідом кращих світових практик. Банки не приділяють достатньої уваги використанню принципів корпоративного управління при проведенні оцінки ризиків, пов'язаних із їхніми корпоративними клієнтами.

Література:

1. Дзюблюк О. В. Фінансова стійкість банків як основа ефективного функціонування кредитної системи [Текст]: монографія / О. В. Дзюблюк, Р. В. Михайлик. – Тернопіль, 2009. – 316 с.
2. Шварц О. В. Удосконалення інструментарію управління активами і пасивами банку в умовах фінансової нестабільності / О. В. Шварц / Світ фінансів. – 2011. – № 4. – С. 33–39.
3. Литвинюк О. В. Необхідність формування сучасного механізму управління активами та пасивами банківських установ / О. В. Литвинюк // Вісник Одеського національного університету. Економіка. – 2013. – Т. 18. – Вип. 1 (1). – С. 226–229.
4. Національний банк України [Електронний ресурс]: офіційний сайт. – Режим доступу : <http://www.bank.gov.ua>

ИНТЕРНЕТ-ИССЛЕДОВАНИЯ КАК ЭЛЕМЕНТ ФОРМИРОВАНИЯ СТРАТЕГИИ УПРАВЛЕНИЯ ПРЕДПРИЯТИЕМ

Алексеевич В.Н.

магистр экономики и управления,
преподаватель кафедры маркетинга и менеджмента

Васюхневич Д.В.

студентка 3 курса направления подготовки
«Экономика и управление предприятиями»

Черкашина Д.Г.

студентка 3 курса направления подготовки
«Экономика и управление предприятиями»
*Барановичский государственный университет
г. Барановичи, Республика Беларусь*

Исследователи получили новый канал доступа к потребительской аудитории благодаря развитию интернет-ресурсов. Основная часть интернет-исследований связана с проведением опросов в сети Интернет. Главными достоинствами и дополнительными возможностями являются: технические